

Polítics pobres

Es diaris de València han publicat, fa pocs dies, l'estat del patrimoni personal dels nostres polítics en exercici de càrrec o de representació, a les Corts o al govern. Em sembla de primera, sí senyor: els ciutadans tenim dret (arbitrari, però dret) a saber en quin estat es troben els comptes corrents, les inversions i propietats dels nostres representants i governants, i així, quan acabe un altre període electoral, podrem comparar, amb noves declaracions, quin augment ha tingut el patrimoni de cadascú, per si de cas: per si l'augment ha sigut inexplicable o excessiu, cosa que faria sospitar sobre la integritat del diputat o conseller en qüestió. Veig, però, per les declaracions publicades, que qualsevol sospita és infundada, i que els nostres polítics són persones d'una modèstia financera que en alguns casos s'acosta a la simple indigència. A mi m'agradaria que els polítics tingueren un coixí suficient de propietats mobles o immobles, un compte corrent saludable, i uns ingressos que els permeteren no solament viure amb una mica de dignitat (al nivell, diguem, d'un bon professional, d'un metge, un professor o un botiguer solvent), sinó anar incrementant una miqueta els seus estalvis, i així donar exemple de bona administració en l'economia privada, tal com haurien de fer en la pública. Veig, però, que no sempre és així. Fins i tot l'autoritat superior del país, el president de la Generalitat, resulta que s'aproxima a la pobresa de solemnitat (mai no he sabut com es combinen tan bé aquests dos conceptes), i no solament el seu patrimoni personal és modestíssim, sinó que no troba la manera d'estalviar una mica i fer-lo créixer. En diners líquids, disposa només de 4.011 euros en dos comptes corrents, un dels quals compartit amb la dona, saldo que, el darrer any i mig, només s'ha incrementat de 327 euros. Tenint en compte el volum del sou presidencial, no excessiu però tampoc modest, i considerant quantes despeses personals deu tindre cobertes per raó del seu càrrec, un estalvi tan ridícul no pareix que acredite una bona administració dels ingressos: en què se'ls gasta, si estalvia tan poc? Si com a tot patrimoni immobiliari només posseeix mig pis per valor de 55.000 euros, no sembla tampoc

Joan Francesc Mira

que el luxe de la casa se li menja el sou. Quant al pla de pensions presidencial, a penes hi ha acumulats uns 8.000 euros. En fi, qualsevol professor d'institut amb dos o tres quinquennis, sobretot si té una dona amb ingressos propis suficients (com

els que li suposem a la farmàcia de la senyora de Camps), és obvi que, si no és un balafador impenitent, deu tindre un peculí una mica més substanciós que el del nostre president. I la vida és plena de misteris.

Per a compensar, i que ningú hi faça suposicions malèvoles, el líder socialista, Jorge Alarte és encara més pobre que el president. Declara com a única propietat un pis que val 38.600 euros, i 600 euros en un compte corrent. Després d'un grapat d'anys cobrant el sou d'alcalde d'Alaquàs, tampoc no sabem en què es gastava els diners, per a acabar tan pobre i amb uns estalvis tan subalimentats. A més, té una hipoteca de 82.000 euros, que el deu deixar cada mes a la vora mateixa de la misèria absoluta. I no té cotxe (que no vol dir que haja d'anar a peu). Si aquest és l'exemple que ens donen els dos líders, el cap del govern i el de l'oposició, realment no sé què dir ni què pensar. Cap dels dos no està en política "per a fer-se ric" (com digué aquell altre polític insigne), això sembla evident, però tampoc no hi haurien d'estar per a fer-se pobres, i encara menys per a fer-se passar per pobres. En tot cas, el misteri és què fan amb els diners dels sous generosos que guanyen, i com és possible que a penes arriben a estalviar-ne uns centenars d'euros cada any. No tinc cap interès a conèixer la clau de tan gran enigma, que pertany a la seua intimitat personal. La qüestió no és aquesta, sinó el doble mal exemple: d'una banda, la incredulitat que provoquen aquests patrimonis modestíssims i, d'una altra, els dubtes sobre l'administració dels seus cabals privats. Si ells gasten tant i estalvien tan poc, quins esforços i quins sacrificis poden demanar als ciutadans, i amb quina autoritat moral? Bé, no explique res que no siga del domini públic, no entre en la vida privada de ningú, però tot plegat em desperta una perplexitat incòmoda. O potser és només una manera de passar l'estona, un matí de calors excessives, mentre escric aquest paper insubstantial.

“Cap dels dos no està en política ‘per a fer-se ric’ (com digué aquell altre polític insigne), això sembla evident, però tampoc no hi haurien d'estar per a fer-se pobres, i encara menys per a fer-se passar per pobres. En tot cas, el misteri és què fan amb els diners dels sous generosos que guanyen, i com és possible que a penes arriben a estalviar-ne uns centenars d'euros cada any”